

El nen de la planta

Es despenia de les lleganyes que es trobaven als seus ulls color mel; netejava el seu petit i prim cos; pentinava els seus rossos daurats; es vestia amb roba elegant i subtil. Joel es preparava per anar a l'escola com un dia qualsevol. Encara que en realitat no ho era, ja que tindria lloc l'anelhada graduació; aquell esdeveniment en el qual se celebra passar de ser els més grans del col·legi als inexperts de l'institut.

Així i tot, realment ell no volia assistir-hi: La gresca, la música i el ball poden ser sinònim de diversió per a la major part de les persones, però no l'entusiasmaven. De fet, no suportava ambients festers pel soroll constant i la presència d'una gran quantitat de gent desconeguda, ja que això despertava la seva ansietat. Fins i tot minuts abans de sortir de casa, continuava insistint a absentar-se, però la postura de Marta, la seva mare, era contundent: Joel havia d'acudir a la graduació per compartir un últim record amb tots els seus companys.

En arribar a l'escola, les seves pulsacions van incrementar en qüestió de segons. La multitud va començar a fer que li costés mantenir la calma. La seva mirada perduda i inquieta denotava nerviosisme. Ni tan sols podia respirar adequadament ni moure's de l'entrada de l'escola. En aquell moment, una professora del centre va començar a notar el seu malestar i li va preguntar si tenia alguna preocupació o problema. Joel estava inamovible i, a mesura que augmentava la seva angoixa, les seves respiracions eren més notòries. Ella va perseverar per rebre una resposta, quan sobtadament Joel va cridar desesperadament, com si tractés de suplicar tranquil·litat. El crit va ser tan esquinçador que tota la gent va poder sentir-ho, comentant així la deplorable actitud del nen.

Immediatament, les llàgrimes van saltar dels seus ulls i va anar corrent cap a una aula on, tot i sentir-se el rebombori, ell es trobava més amè. Tot el seu ésser es calmava amb el pas del temps, quan va sentir una conversa entre el director de l'escola i el Mario, un dels seus companys:

— Professor! Fes-nos una foto que estem tota la classe a l'escenari —va manifestar amb entusiasme—.

— Perfecte, esteu tots preparats?! —van assentir i afirmar—. Doncs, somrieu i digueu patata! —va exclamar al mateix temps que feia la fotografia amb un telèfon mòbil.

Mentrestant, Joel es desanimava pel que va succeir, ja que ningú se'n va recordar d'ell; la seva tristesa tornava a augmentar, per la qual cosa va decidir anar-se'n sigil·losament per on havia vingut. Durant el camí, per poder aguantar el plor descontrolat, grinyolava les dents i tancava els punys molt fort.

En tornar de l'escola, es va dirigir directament cap a la seva habitació amb unes passes pronunciades. Ni tan sols va saludar la seva mare, a qui li va estranyar el comportament del seu fill i que arribés tan aviat, però que va continuar veient la televisió com si no hagués passat res. Joel va treure d'una de les prestatgeries una planta que estava amagada entre llibres i joguines; i per més estrany que sembli, va parlar-li amb tota normalitat, com si ja fos habitual per a ell.

— Per què creus que no li importo a ningú? —va preguntar a la planta sense rebre resposta—. No ho entenc, jo intento fer-ho tan bé com puc, però potser no n'és prou perquè m'estimi algú —va afirmar mentre se li vessaven les llàgrimes pels ulls—. Potser si els mostro les meves joguines, els regalo laminadures i jugo amb ells futbol els agradi, què en penses?

Va continuar parlant amb la planta, explicant-li tots els seus sentiments i problemes. Ella es limitava a “escoltar”, ja que no podia respondre; però a ell no li importava, semblava que només volia desfogar-se i sentir que estava explicant a algú les seves emocions més profundes. De cop i volta, la seva mare va tocar fortament a la porta de l'habitació. Joel va anar corrents a deixar la planta al seu lloc, i, segons després, Marta va obrir la porta i es va apropar furiosament cap al seu fill per donar-li una bufetada a la cara.

— Espero que no et passi pel cap tornar a faltar a un esdeveniment d'aquest calibre mai. Saps? T'hauria d'haver avortat quan em van donar l'oportunitat, venint del pare del qual vens com no series un inútil que ningú vol i un maleït dement —va declarar alhora que Joel somreia—. I encara somrius després de tot?

—Tu tampoc em vols, oi?—va dir amb un nus a la gola—. Per què ets tan dolenta amb mi, mamà? —va qüestionar capcot.

— Jo no soc la teva mare ni soc dolenta, i tu ets un insolent!

Va començar a agredir-lo com un càstig per tot el que havia dit i fet aquell dia: El nen es retorçava de dolor, però mantenia el silenci, ja que la seva mare deia que si sentia que ell feia qualsevol soroll, el dolor seria molt més gran. Finalment, després de donar-li cops l'un darrere l'altre, Marta se'n va anar sense un aparent indicati de penediment.

Tot just marxar, Joel va treure la planta de l'amagatall i va expressar tot el que sentia en aquell mateix moment:

— Saps per què et tinc amagada? —referint-se a la planta—. La meva mare em va advertir que no t'havia de tocar, que posaria en perill la meva vida. Jo sé que no és així, però necessito que parlis amb mi. Només una paraula. T'ho suplico, si us plau—mirava les fulles de la planta com si es tractessin d'uns ulls color verd passió.

Com era d'esperar, no va rebre cap contestació per part d'aquella planta, però no va desistir.

—L'única persona que volia parlar amb mi sempre era el meu pare, però ma mare no em deixa anar amb ell, per això parlo amb tu —regnava un silenci sepulcral a l'habitació— Diu que ell és un violador, què vol dir violar?

—No ho sé, Joel. L'únic que sé és que el teu pare t'estima molt, i que a ell li agradaria que fossis més feliç —va assegurar una veu longeva provinent de la planta.

Joel va quedar sorprès: La planta havia parlat i era per enviar un missatge de part del seu pare. Durant la resta del dia va estar molt content i va intentar que tornés a comunicar-se amb ell, encara que l'intent va ser en va.

A l'hora de dormir, Joel va posar sota la manta a la planta per sentir-se protegit i acompanyat durant la nit. Quan va aconseguir agafar el son, la seva mare va anar

silenciosament cap a la cambra del seu fill per poder disculpar-se d'ell sense que pogués escoltar-lo:

—Soc molt egoista. Per què he de fer mal a l'única persona que m'importa, l'única raó per la qual continuo viva —sosté la mà de Joel—. Crec que en el fons plasmo en tu allò que jo vaig patir. Sempre em preguntes on és el teu pare; i m'encantaria contestar-te que és a l'infern podrint-se pel que és: Un agressor masclista.

Va mirar la notòria cicatriu que tenia al braç esquerre, recordant tot el que va passar i va patir. En aquells instants, va abraçar el seu fill mentre ell estava adormit per poder reconfortar-se, quan va notar un tacte estrany al seu abdomen, com si hi hagués alguna cosa inusual situada sota els llençols. En aixecar-los, no podia creure el que va veure.

Unes hores després, Joel s'aixecava amb energia i ganes de començar el seu dia. Però en apujar la vista, es va trobar que la seva mare era a la porta amb aquella planta que en tenia terminantment prohibit tocar.

—Mama, et juro que no... —va dir tartamudejant.

—Et vaig avisar que si tocaves la planta, posaries en perill la teva vida. No saps com ho lamento, però m'has demostrat que no puc confiar en tu, i pel que puguis saber, és millor posar fi a això.

La por es percebia a la seva mirada. Marta es va acostar ràpidament a ell i el va colpejar amb la planta reiterades vegades amb la intenció que morís. L'últim que va veure Joel va ser com unes cendres sortien de la suposada planta que el va fer tornar a somriure, però que al mateix temps, va acabar amb la seva felicitat, sense imaginar que ell aviat en formaria part d'elles per a tota l'eternitat.